

Č. 12.941.

Pojišťovací právo: * Za platnosti § 160 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění vlád. nař. č. 112/1934 Sb. je pojistné platiti i po dobu, po kterou zaměstnanec nevykonává služeb nebo prací pro nemoc spojenou s neschopností k práci, neučinil-li zaměstnavatel odhlášku podle § 17 odst. 2 cit. zákona.

(Nález z 14. června 1937 č. 159/35-2.)

V ě c: Okr. nem. pojišťovna v Krupině proti rozh. okr. úřadu v Krupině z 24. prosince 1934 o sociálním pojištění.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebním výměrem z 13. října 1934 předepsala okr. nem. pojišťovna v Krupině firmě »Dielňa na drevený tovar, úč. spol.« v Báňské Štávnici pojistné nemocenské, invalidní a starobní za měsíc září 1934. Jmenovaná firma se z platebního výměru odvolala, pokud bylo pojistné 42 Kč 46 h předepsáno za Jana D., poněvadž tento zaměstnanec byl 30. srpna 1934 uznán lékařem pojišťovny za nemocného, do 24. září 1934 vůbec nepracoval a nedostával mzdy. Pojišťovna trvala na svém nároku, uplatňujíc, že jmenovaný nebyl po dobu nemoci odhlášen, ač § 160 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění vlád. nař. č. 112/1934 Sb. podmiňuje zastavení pojistného odhláškou.

Okr. úřad v Krupině nař. rozhodnutím odvolání zúč. firmy vyhověl v podstatě proto, že pojišťovna není oprávněna vyměřiti příspěvky, i když smluvený služební poměr na dobu nemoci nebyl přerušen, neboť dle § 7 poj. zákona pojištěnec na dobu léčení vystoupil ze zaměstnání a nevykonává práce v § 2 tohoto zákona uvedené a takovýto případ nemožno posuzovati dle § 160 poj. zákona. V poj. zákoně není zaměstnavatel vázán k odhlášení zaměstnance neschopného k práci, když smluvený poměr pracovní nebyl zrušen.

Stížnost vytýká tomuto rozhodnutí nezákonnost, poněvadž dle shora cit. zákona povinnost placení pojistného není závislá na vzniku a zániku pojištění a pojistné je platiti i po dobu pojištěncovy neschopnosti k práci, nebyl-li odhlášen. Stížnosti bylo přisvědčiti.

Ježto jde o placení pojistného za měsíc září 1934, jest spor řešiti podle vlád. nař. č. 112/1934 Sb., jež nabylo účinnosti dnem 1. července 1934. Toto vlád. nař., jemuž byla udělena zákonem č. 146/1934 Sb. platnost zákona, změnilo ustanovení zákona o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří č. 221/1924 Sb. a č. 184/1928 Sb. o tom, za kterou dobu se platí pojistné. Tu stanoví § 160: »Pojistné je platiti za všechny kalendářní dny ode dne vstupu do zaměstnání až do dne, kdy odhláška do pojišťovny došla. Byla-li odhláška učiněna ve lhůtě stanovené v § 17, je pojistné platiti pouze do dne výstupu ze zaměstnání nebo do dne, kdy bylo vykonávání prací nebo služeb přerušeno (§ 17 odst. 2); pojistné je pak opět platiti ode

dne, kdy odhlášený zaměstnanec začne znovu vykonávat práci nebo služby.« Zde citovaný § 17 odst. 2 opravňuje zaměstnavatele odhlásiti svého zaměstnance, ačkoli s ním nezrušil pracovního poměru, bylo-li vykonávání prací nebo služeb přerušeno na dobu aspoň čtyř kalendářních dnů po sobě jdoucích . . . ; podle odst. 3 téhož paragrafu však odhláška podle odstavce 2 není přípustná, nastoupil-li zaměstnanec placenou dovolenou nebo byl-li v podniku zaveden omezený provoz (§ 12 odst. 2). Z těchto ustanovení plyne jednak, že přerušeni výkonu prací nebo služeb za trvání pracovního poměru nedotýká se vůbec platební povinnosti stanovené v § 160 v případech uvedených v cit. § 17 odst. 3 a tenkrát, netrval-li přerušeni déle čtyř dnů po sobě jdoucích, jednak, že ve všech ostatních případech přerušeni platební závazek zaniká, avšak nikoliv ex lege ipso iure, nýbrž jen, odhlásil-li zaměstnavatel svého zaměstnance podle předpisu § 17 odst. 2. Sem náleží také případ, když vykonávání prací nebo služeb bylo přerušeno nemocí spojenou s neschopností k práci, neboť zákon tento případ neupravuje odchýlně, nečiní rozdíl mezi důvody přerušeni vykonávání prací nebo služeb a ponechává i tu zaměstnavateli (»zaměstnavatel jest oprávněn . . .«), aby odhláškou si tuto výhodu zajistil. Proto je také zcela nerozhodno pro řešení otázky, po kterou dobu je platiti pojistné, že nem. pojišťovna o nemoci a neschopnosti pojištěncově k práci věděla. Nař. rozhodnutí, jež jest založeno na odchýlném výkladu zákona, bylo proto zrušiti pro nezákonnost.

Č. 12.942.

Řízení správní. — Řízení před nss. — Samospráva zemská: O nárocích ze soukromoprávního služebního poměru prozatímních zřízenců zem. ústavu pro choromyslné v Čechách nenáleží rozhodovati správním úřadům.

(Nález z 15. června 1937 č. 13.291/37.)

V ě c: Josef S. v Nýřanech proti rozh. zem. úřadu v Praze z 19. května 1934 o výpovědi a zaopatřovacích platech.

V ý r o k: Stížnost dílem se odmítá pro nepřípustnost, dílem se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem zem. úřadu v Praze z 15. června 1933 byla st-li dána podle ustanovení § 25 úpravy platových a některých služebních poměrů pomocných zřízenců v zem. ústavech léčebných a humanitních, o níž se usnesla vláda 9. dubna 1929, jednoměsíční výpověď k 1. červenci 1933 s tím, že služební poměr jeho skončí se dnem 31. července 1933. Proti tomuto výměru podal st-l rozklad a mimo to žádal, aby mu byly vyměřeny zaopatřovací požitky podle § 31 vlád. nař. č. 114/1926 Sb., uváděje, že službu opatrovnickou nastoupil zdrav, během služebního poměru onemocněl tuberkulosou a jeho zdraví je podryto natolik, že není schopen žádného výdělku.